

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci

žalobce: J. S.
zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, advokátem,
sídlem Mánesova 1175/48, 120 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2025, č.j. MPSV-2025/52995-918,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 3. 2025, č. j. MPSV-2025/52995-918, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Maroše Matiaška, advokáta, náklady řízení ve výši 12 270 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce pobíral příspěvek na péči ve výši 12 800 Kč měsíčně, neboť podle posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Hradci Králové (dále též „PK MPSV“), ze dne 20. 5. 2019 (platnost posudku do 30. 9. 2023) byl žalobce osobu závislou

na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost), jelikož nebyl schopen bez pomoci jiné fyzické osoby zvládat 8 základních životních potřeb (mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost, stravování, výkon fyziologické potřeby).

2. V září 2023 bylo z důvodu skončení platnosti posouzení stupně závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby zahájeno z moci úřední správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči. Po provedeném řízení bylo rozhodnuto (rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 18. 1. 2024, č. j. 565/2024/PRE, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 3. 2025, č.j. MPSV-2025/52995-918), že žalobce (u něhož dle PK MPSV „*nebyla doložena funkčně významná změna tíže zdravotního postižení*“ a taková změna nevyplývá dle PK MPSV ani „*z podkladové dokumentace*“) dle posudků PK MPSV ze dne 20. 11. 2024 a ze dne 29. 1. 2025 není z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu schopen zvládat 6 základních životních potřeb [potřeby posuzované podle § 9 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v rozhodném znění (dále též „zákon o sociálních službách“)], a proto jde o osobu starší 18 let věku, která se dle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).
3. Proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 3. 2025, č.j. MPSV-2025/52995-918, podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný nijak nevysvětlil, proč za nezměněného zdravotního stavu žalobce žalovaný dospěl k jinému závěru než při posledním rozhodování ve věci v roce 2019. Dle žalobce též žalovaný adekvátně nereagoval na jeho výhrady uplatněné v odvolacím řízení, zejména se nevypořádal s odkazy žalobce na konkrétní lékařské zprávy a záznam ze sociálního šetření, v důsledku čehož „*žalovaný stupeň závislosti posoudil chybně*“. Skutečnost, že „*žalobce je aktivním paralympionikem a reprezentuje Českou republiku ve stolním tenise*“, podle mínění žalobce „*nesnižuje míru jeho závislosti na pomoci jiné osoby při zvládání základních životních potřeb*“. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a proto není nezbytné tyto závěry reprodukovat. Nadto, jak mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019–34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018–31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019–49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015–56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), „*je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů*“ a „*správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací*“. Samotná „*vyjádření správního orgánu k žalobě jsou zpravidla pouze určitá vodítka pro rozhodující správní soud, ale přezkum zůstává zaměřen na samotné rozhodnutí. Jelikož soudy přezkouvávají správní rozhodnutí v rámci žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), je zohlednění vyjádření správního orgánu vhodné, ale nikoli nutné, částí odůvodnění rozsudku*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015–27, bod 49). Pokud správní rozhodnutí z určitého důvodu nedosahuje požadované kvality, aby obstálo v soudním přezkumu, nemůže tyto nedostatky zhojit správní orgán ani dodatečným vyjádřením k žalobě či ke kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002–25, č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek

téhož soudu ze dne 27. 10. 2003, č. j. 2 A 552/2002–25, popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015–27, bod 49).

5. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.
7. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve
 - a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeba vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
8. Z § 9 zákona o sociálních službách dále plyne, že při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 505/2006 Sb.“).
9. Pro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči je třeba odborných medicínských znalostí, kterými disponují speciální posudkové komise. Pro účely odvolacího správního řízení, jehož předmětem je příspěvek na péči, posuzuje zdravotní stav osoby posudková komise zřízená žalovaným na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v rozhodném znění. V řízeních, v rámci, nichž je rozhodováno o příspěvku na péči, se musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Stěžejním důkazem v tomto řízení je lékařský posudek, a proto je na něj kladen požadavek úplnosti a přesvědčivosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009–53). Tento požadavek

vychází z premisy, že odborné závěry, které jsou v posudcích vysloveny, nemohou být přezkoumávány ze strany správních orgánů či soudů, neboť ty k takovému posouzení nedisponují potřebnými znalostmi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Ads 129/2014–24). V řízeních o žalobách proti rozhodnutím, jež jsou založena na zmíněných posudcích, proto správní soudy podrobují posudky testu jednoznačnosti, úplnosti a přesvědčivosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013–34, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014–37, ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014–60, anebo ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014–23). Aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady (viz § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách) a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014–28). V souladu s § 2a vyhlášky posudková komise musí posoudit zvládnutí dané životní potřeby skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014–37, ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015–27, bod 31, ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016–22, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Ads 271/2018–34, bod 18, či rozsudek téhož soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 5 Ads 38/2021–26, bod 19). Je tomu tak proto, že nezvládnutí, byť jen jedné z vymezených aktivit znamená nezvládnutí dané životní potřeby (§ 2a vyhlášky). Zvládání základních životních potřeb pro účely určení závislosti na pomoci cizí osoby a poskytnutí příspěvku na péči je přitom nutno posuzovat komplexně s přihlédnutím k celkovému zdravotnímu stavu posuzované osoby a nezaměřovat se pouze na jediné, nejvýznamnější onemocnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2021, č. j. 6 Ads 257/2019–26). V odůvodnění rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 Ads 269/2018–27 (bod 19), pak Nejvyšší správní soud shrnul: „*NSS soustavně judikuje, že posudek ve věci příspěvku na péči musí být úplný, jednoznačný a přesvědčivý. Uvedený požadavek spočívá v tom, že posudkový lékař, resp. komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a vyjádřit se k její schopnosti zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 vyhlášky MPSV č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Případnými spornými dílčími aktivitami se posudková komise musí detailně zabývat a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav.*“ Tuto povinnost však PK MPSV v nyní posuzované věci nesplnila, když se v případě dvou sporných základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby nevyjádřila ke schopnosti žalobce zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých neuznaných základních životních potřeb uvedených v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, a řádně též v doplňujícím posudku ze dne 29. 1. 2025 nereagovala na námitky žalobce ze dne 2. 12. 2024 proti posudku ze dne 20. 11. 2024 a na jeho odkazy na konkrétní lékařské zprávy. PK MPSV pouze konstatovala, že „*nebyly předloženy žádné nové posudkově významné skutečnosti, které by mohly ovlivnit náš posudkový závěr*“. Toto lakonické konstatování PK MPSV však nelze považovat za řádné vypořádání námitek žalobce ze dne 2. 12. 2024 (posudková komise má povinnost vypořádat se s námitkami žalobce – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2013, č. j. 3 Ads 100/2012–13), posudková komise musí uvést, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za nedůvodné, event. vysvětlit, z jakého důvodu jsou námitky en bloc irelevantní, resp. nezpůsobilé změnit výrok komise. Stejně tak PK MPSV nemůže vycházet z videozáznamů ze sportovních utkání žalobce s jinými paralympioniky, aniž by popsala, jaká konkrétní (pro závěry PK MPSV významná) zjištění

z těchto záznamů učinila. Posudek PK MPSV lze považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, především pak s těmi, které posuzovaná osoba namítá, vyjádří se k její schopnosti zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 vyhlášky MPSV č. 505/2006 Sb. a své posudkové závěry zdůvodní. Případné absentující úvahy způsobující nepřesvědčivost nebo neúplnost posudku soud nemůže nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003–48, ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003–61, publikovaný pod č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004–58).

10. Dále je povinností správních orgánů řádně vysvětlit, z jakých důvodů odnímají (popř. snižují) v minulosti přiznanou dávku. V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 4 Ads 14/2009–37, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„rozhoduje-li správní orgán o odnětí určité dávky, musí v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně vysvětlit, proč příjemce dávky již nesplňuje podmínky, na základě kterých mu byla dávka přiznána“*. To platí i v případě odnímání či snižování výše příspěvku na péči (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 1 Ads 52/2014–23, bod 29). Žalovaný (a ani PK MPSV) však nijak nevysvětlil, proč za nezměněného zdravotního stavu žalobce (v posudku PK MPSV bylo konstatováno, že nedošlo k funkčně významné změně tíže zdravotního postižení žalobce) žalovaný dospěl k jinému závěru než při posledním rozhodování ve věci v roce 2019, kdy s odkazem na posudek téže PK MPSV ze dne 20. 5. 2019 (jednalo se o stejnou PK MPSV, zasedala však v jiném složení) uzavřel, že žalobce není schopen bez pomoci jiné fyzické osoby zvládat celkem 8 základních životních potřeb, mezi nimi i základní životní potřeby stravování a výkon fyziologické potřeby, které v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný nově hodnotí jako zvládnuté. Nelze samozřejmě vyloučit, že v roce 2019 došlo k posudkovému omylu, v takovém případě je však nezbytné přesvědčivě zdůvodnit, v čem by tento omyl měl spočívat, resp. z jakých konkrétních odborných důvodů nemohou dřívější posudkové závěry obstát (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Ads 51/2014–27, bod 21).
11. Pokud jde o výsledek sociálního šetření, soud nezpochybňuje, že záznam ze sociálního šetření je pouze důkaz podpůrný a že stěžejním důkazem je posudek lékaře, respektive posudkové komise (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 Ads 303/2021 – 27, bod 11, a judikaturu tam citovanou, či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021 – 28, bod 18), to ovšem neznamená, že není povinností posudkového lékaře či PK MPSV se k případným rozporům mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posuzujících lékařů (byť jen stručně) vyjádřit. Vhodným prostředkem pro odstraňování zásadních rozporů mezi závěry sociálního šetření a posudkovým hodnocením pak může být i osobní vyšetření posuzovaného posudkovým lékařem nebo posudkovou komisí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013–25, či rozsudek téhož soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015–27, bod 39).
12. Ze všech shora popsanych důvodů není dle názoru soudu možno hodnotit posudek PK MPSV jako úplný, jednoznačný a přesvědčivý [ostatně i Nejvyšší správní soud hodnotí jako neúplné a nepřesvědčivé ty posudky, které neobsahují zhodnocení jednotlivých dílčích aktivit vymezených pro jednotlivé sporné základní životní potřeby v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. – viz např. rozsudek ze dne 24. 9. 2021, č. j. 5 Ads 52/2020–68, bod 26].

Žalovaný na pochybení PK MPSV nijak nezareagoval, přičemž tato vada je sama o sobě důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

13. Na tomto místě soud dodává, že si je vědom toho, že subjektivní vnímání zdravotních potíží žalobcem či jeho zákonným zástupcem nemůže být samo o sobě podkladem pro závěr o jeho neschopnosti zvládat určitou životní potřebu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 5 Ads 135/2018 – 19), resp. že subjektivní, ničím neobjektivizovaná tvrzení nemohou vést k závěru o nezvládnutí životní potřeby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 5 Ads 38/2021 – 26, bod 22). Soud také v této věci nijak nehodnotí, zda je žalobcem tvrzená neschopnost zvládnout neuznané základní životní potřeby důsledkem objektivního zdravotního stavu žalobce, nebo se jedná o pouhé subjektivní přesvědčení. Tato role soudu nepřísluší. Je to právě PK MPSV, která by se touto otázkou měla přezkoumatelným způsobem zabývat a přesvědčivě své závěry odůvodnit způsobem výše popsaným.
14. Soud tedy shrnuje, že rozhodnutí v dané věci bylo závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jednalo se tedy o stěžejní důkaz. Posudek PK MPSV však vykazoval vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, přičemž tento nedostatek odvolací správní orgán neodstranil (vyžádáním dalšího doplnění posudku, event. posudku jiné PK MPSV), čímž se i jeho rozhodnutí stalo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (viz obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63, a ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53). Soud proto bez jednání žalobou napadené rozhodnutí zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl (výrok II) soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a procesně neúspěšné žalované uložil povinnost nahradit procesně úspěšnému žalobci náklady řízení tvořené
 - a) odměnou advokáta za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba] dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025, ve výši 9 240 Kč (2 x 4 620 Kč),
 - b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta (dle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025) spojených s 1 úkonem právní služby (2 x 450 Kč).
16. Odměnu a paušální náhradu hotových výdajů advokáta je nutno navýšit o daň z přidané hodnoty (21 %; 2 130 Kč), neboť advokát žalobce je plátcem této daně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem činí odměna a náhrada hotových výdajů advokáta žalobce 12 270 Kč.
17. Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7. listopadu 2025

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce